

[Arne Melchior]

advarer ved førstebehandlingen, må det da være naturligt, at en udvalgsbehandling af de henvendelser, der kommer, har lov til at gøre indtryk, således at man ikke lader dem gå ind ad det ene øre og ud ad det andet.

Jeg er klar over, at der er et meget stort flertal for forslaget, og skal så ikke sinke Tinget mere, men jeg siger, at jeg er dybt bedrøvet. Det er meget kedeligt på et overordnet, vigtigt, holdningsmæssigt og principielt punkt at opleve det, som her sker.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

§§ 1 og 2

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

26) Forespørgsel nr. F 42:

Forespørgsel til statsministeren:

»Hvilke oplysninger kan regeringen give om den indenrigs- og udenrigspolitiske situation?«

Af Løvig Simonsen (S), Engell (KF), Ivar Hansen (V), Gade (SF), Aage Brusgaard (FP), Peter Duetoft (CD), Bilgrav-Nielsen (RV) og Lysholm Christensen (KRF).

(Forespørgslen anmeldt 5/5 94. Fremme af forespørgslen vedtaget 11/5 94).

Begrundelse

Frank Jensen (S):

Traditionen tro skal jeg på vegne af alle partier her i Folketinget motivere den forespørgsel, vi i dag har rettet til statsministeren om statsministerens vurdering af såvel den udenrigs- som den indenrigspolitiske situation.

Jeg tror, at vi alle med spænding afventer statsministerens besvarelse af denne forespørgsel.

Besvarelse

Statsministeren (Nyrup Rasmussen):

Efter denne spænding frem til kl. 16.15 skal jeg nu udløse spændingen.

Danmarks økonomiske nedtur varede i nøjagtig syv år fra efteråret 1986 til efteråret 1993. Nu er nedturen standset, nu er udviklingen vendt; det er det glædelige økonomiske budskab, vi kan sende ved afslutningen af dette folketingsår.

Da regeringen tiltrådte, var der udsigt til, at 1993 skulle blive endnu et dårligt år. Tilliden blandt både forbrugere, familier og erhvervsledere var i bund. Sammen med en høj rente gav det sig udslag i et lavt forbrug, et boligmarked med ringe omsætning og vigende priser samt faldende investeringer. De negative effekter var selvforstærkende.

Det var et hovedmål for regeringen at få vendt denne udvikling. Efter den danske befolknings ja til det nationale kompromis den 18. maj 1993 fremlagde jeg derfor fra denne talerstol dagen efter – den 19. maj sidste år – på regeringens vegne en lang række forslag med det formål at sætte gang i den danske økonomi.

Et hovedelement i den økonomiske politik var en midlertidig finanspolitisk lempelse i 1994. Det var faktisk en stor beslutning, vi traf på det tidspunkt. I bakspejlet kan det måske se ud som en indlysende og let beslutning, men det var det ikke. Vi satsede, men vi vidste, hvad vi gjorde. Regeringen skønnede, at der var et råderum, som kunne og burde udnyttes til at skubbe økonomien i gang. Baggrunden var et stort overskud på betalingsbalancen, et i international sammenhæng beskedent underskud på de offentlige finanser og den laveste inflation i Europa.

Det kan ikke have forbigået nogens opmærksomhed, at der har været megen debat om, hvem der nu har æren for det nye opsving. Jeg vil gerne her ved afslutningsdebatten kreditere de tidligere regeringer for deres andel i overskuddet på betalingsbalancen, situationen på de offentlige finanser og inflationen. Til gengæld skal jeg beklage, at de tidligere regeringspartier og nuværende oppositionspartier